Men end er der langt, til hun staar ved sit Maal,
det Maal, som er Midlet til fjærnere Maal,
det Maal, som for Kvinden er Lighed i Ret
og dømmer os haardt, om det bruges slet.

Men — mens vi skal ventc, faar lidt vi vel gjort,
hver Stund maa vi nytte, thi Maalet er stort:
at skabe af Danmark et levende Land
med Vilje og Mod hos hver Kvinde og Mand.

— Hvor faa eller ingen er ussel og arm;
men Arbejdets Glæde gør frejdig og varm,
hvor alle kan trygt i sin Gerning slaa Rod
med Ret til at nytte hver Evne god.

— En Slægt, der tør vie sit Liv til en Sag,
en Slægt, der kan hilse hver gryende Dag,
en Slægt, der kan bære den Vidundertro,
der slaar over Mørket saa tryg en Bro.

F. E.

Mel.: Hvor Skoven dog er frisk og grøn.

En lys og herlig Skærsommerfest
har Kolding By os beredt,
fra Øst og Vest kom vi hid til Gæst,
har sunget, snakket og lét;
og har vi ogsaa en Landse brudt,
og har vi fyret med Ordets Krudt,
vi giver dog hinanden
et ærligt Haandtryk til Slut.

Vi Øboer tager lidt haardt paa Vej,
naar vi er samlet i Flok,
men Jyden han er jo »stærk og sej«,
i Længden han klarer sig nok;
og gik Debatten for Østenvind,
saa er vi dog danske i Sind og Skind,
som Danske vil vi bære
Skærsommerdagene ind.

Ja kunde Jyde og Øbo fast
række hinanden Haand,
saa de politiske Lænker brast,
med alle farvede Baand,
da kommer der atter en Solskinsdag
for Danmark og for vort gamle Flag,
naar danske Mænd og Kvinder
slaar Kreds om Danemarks Sag.

Naar snart vi nu drager hver til sit,
vi fletter en Mindekrans,
i Tanken gæster vi Kolding tit,
og ser den i Festens Glans.

Vi takker for Gæstfrihed, Aand og Vid,
for alt hvad I gav os i denne Tid,
vi fæstner i vort Minde
hver kærlig Tanke og Id.

D. P.

Mel.: Jeannette.

Hvis Fru Petersen var bleven rigtig daarlig,
havde vi vel ikke Afbud sendt;
men vor Breddegrad var rykket dygtig nordlig
og en Smule rundt vi havde rendt,
saa det var godt, at hun blev rigtig rask,
nu tør vi haabe, De har sovet noget
og ej om Natten haft det altfor broget,
selv om De blev forstyrret lidt af Toget
dernede paa det ny Missionshotel.

Da Fru Riising Rasmussen os gav det Varsko:
Samfundskundskab er et vigtigt Fag,
tænkte vi med Amtmandinden straks paa Askov,
paa at faa et Kursus der en Dag,
— en Dag — nej to, ja to Gang' to maaske.
— Vi lider ej de lange Broderier,
vi fæster meget heller kloge Piger,
der dog en Gang imellem andet siger,
end Snak om Gilder, Kærester og Pynt.

Hvis vi siger Dem, hvordan vi fanger Møtten,
kan De sagtens gøre li'som vi,
ja, det kan nu trygt vi tænke om Dem, skønt en
Efterligning kan bli' Lapperi.
Men hvad vi skal med vores Blad faa gjort,
maa Fællesstyrelsen vel kunne klare,
skønt det kan ogsaa være, at det rare
ny Tremands-Udvalg bedre kan besvare,
hvordan der fanges kan Annoncer ind.

Hvis vi ingen Sange havde haft paa Skamling
og det ej var bleven Solskinsvejr,
havde vi vist ikke faaet rigtig Samling
paa en stor og munter Damehær. —
Nu er der lidt, som vi vil spørge om:
Sig, gør det noget, at vi solgte Sange
til lidt forskellig Pris paa Skamlingsbanke,
vi haaber, der var ikke alt for mange,
der fik dem for halvtredje Skilling Dansk.

Maa vi sige, vi har været meget glade
for at se Dem i vor kære By.
Var det ubeskedent, om vi nu Dem bade
om at tænke lidt paa os i Ny
og Næ — og ønske Dem en Tur igen
her til vor egen rare By ved Fjorden,